

Goyescas

La nit del diumenge passat assistia –canal 1 de TVE, no malpensin– a *Goyescas*. I no es tracta de l'òpera que el nostre **Enric Granados** va estrenar el 1916. No. La cosa també era de *majos* i *majas*, però de la indústria (?) del cinema espanyol. Els cineastes, parents i polítics celebraven l'edició dinou dels premis Goya, mena d'Òscars carpetovetònics d'anar per casa. Mentre observava la *kermesse heroïque* d'una gent entotsolada en mirar-se el melic, vaig anotar aquestes consideracions.

1) Els goyas són llarguíssim espot publicitari per vendre un producte, el cinema espanyol, sense massa sortida. Un producte que, com diu el mag Lluís Bassat, no aconsegueix ser desitjable ni posicionar-se dins el mercat local descobrint allò que el diferencia del *made in*

USA: qüestió de màrqueting i de tenir en compte els gustos del consumidor?; **2)** La gent parla fatal en públic, exemple: **Mercedes Sampietro**, presidenta de l'Acadèmia del Cinema Espanyol, recitava un discurs solemne i feia allò del tot imperdonable: llegir. I la pobra Mercedes, actriu que hauria d'estar acostumada a fer treballar la memòria, que arriba al paràgraf "*y para que no se nos olvide nada...* –glup!!, va, es perd i posa cara de naufraga amb tanga– *..he perdido la línea, je, je, je!*". I passen deu interminables segons, deu, en blanc. Alguna malèvola

● La gent parla fatal en públic i
 ● Sampietro n'és mal exemple
 ●

espectadora diu que sí, vestida com va de bisbe per la seva pitjor amiga, realment la Sampietro ha perdut la silueta danone. Amb un discurs d'escassos cinc minuts, una actriu, amb mandra per memoritzar, malmetia l'eficàcia reivindicativa del seu (?) discurs; i **3)** Almenábar és el cineasta oficial del règim sociata. Si en estrenar-se *Mar adentro* la plana major del PSOE va fer costat al gran Alejandro, la nit del diumenge el president ZP i la primera dama apadrinaven els 14 goyas que subvencionen un melòdrama que fa aigües. Total, penúria creativa. Juan Luis Iborra, director dels Goya per tercer cop, arrodonia la vetllada amb un

parell de micros retràctils que reduïen el gag humorístic –algú que vol dir coses i no pot– a demostració dictatorial que ridiculitzava l'acte de parlar en públic amb total llibertat.

La Raïana, 6-2-05